

Uddrag fra "117 stemmer, fremmed og nært, om drømme og visioner", Forlaget Epigraf 2012.

MÅSKE...

Lise Bidstrup

Der står en mojito foran mig. De grønne mynteblade lyser skarpt gennem den klare væske. Kulden fra drinken danner perler af fugt på glassets yderside.

Jeg drikker og rejser mig.

Går hen til døren, og beslutter mig for, hvor næste skridt skal tages.

Sus.

Vinden blæser. River i mit tøj og hår. Min ene fod er kilet ind i en smal revne, den anden hviler på et udspring, der knap nok eksisterer. Jeg slipper med den ene hånd og roder den rundt i talkummet. Hurtigt griber jeg efter et sted på klippen, der giver akkurat nok plads til, at jeg kan klatre videre. Min ene fod skrider, og jeg mærker vægten af min krop tynde i armene. Spændingen kilder i maven. Finder balancen igen og klatrer videre.

Klippen, jeg suger mig fast til, er rød. Jorden under mig er dækket af grønt, og himmelen er blå. En fugl passerer med et gennemtrængende skrig. Jeg bevæger mig videre opad. Indånder den friske luft, der er så spækket med ilt, at det prikker i lungerne. Ser toppen nærme sig.

Bliver træt af udfordringen.

Sus.

Havet er blikstille. Solens lys glimter i overfladen som stjernesud ved højlys dag. En fisk springer op og bryder vandet. Plasket, da den atter forsvinder, får mig til at smile. Jeg sidder i forstavnen og dyster mine tæer. Det køler dejligt. Båden vugger blidt, og stilheden omslutter mit hoved.

Jeg døser.

Falder måske endda i søvn.

Sus.

Rytmen føles i hele kroppen. Hovene hamrer mod skovbunden, mens træer suser forbi. Jeg dukker mig for en gren, der rager ind over den smalle sti. Løfter mig en smule i saddelen og giver hesten mulighed for at bevæge sig frit. Sveden sidder i pelsen, og gør den lyse farve mørk. Jeg holder hesten til højre og kommer ud på et åbent stykke. En lille lysning, hvorfra man rigtig kan se de stålgrå skyer, der hænger på himmelen og lover regn, inden vi når tilbage. En hare skyder forbi inde i underskoven. Hesten vrinsker og strækker ud på det flade stykke.

Sus.

Vandfaldets buldren overdøver de tanker, der ikke eksisterer. Jeg rækker armene højt over hovedet og går ned i knæ. Sætter af. Adrenalinen bruser i min krop om kap med vandet, der bruser omkring mig. Søen er isnende. Jeg gisper, da jeg når overfladen og svømmer ind til bredden. Jeg slynger håndklædet omkring mig og går et kort stykke gennem regnskoven.

Så er jeg ved kanten.

Jeg kigger ned og ser verden. Den ligger dernede med alle sine mennesker, alle sine problemer, al sin grimhed. Kontinenterne strækker sig på den runde kugle. Fugle strækker vingerne ud. Et barn strækker sig, da det vågner. Jeg strækker ned mod virkeligheden.

Lægger mig på maven og rækker armene nedefter, for det, der findes dér, giver det, der findes her, mening.

Sus.

Lise Bidstrup (1976) forfatter